

Jak temný žrec pokřtil Rusko a stal se... vůdcem revoluce

Zrovna nedávno církev oslavila tisíci výročí smrti ruského knížete Vladimíra Křtitele, který byl zařazen mezi svaté. Církev, jak známo, popírá reinkarnaci neboli převtělování duší z jednoho těla do druhého po fyzické smrti. Jistě, někdo v to věřit může, někdo ne, ale víra v něco ještě nikdy nezrušila to, co se děje ve skutečnosti.

Neb víra vzniká z nevědění a nedostatku materiálních důkazů. Ale o tom dnes mluvit nebudeme. Informace zaznamenané v informačním poli planety, stejně jako toto pole samo, také nemají žádné materiální důkazy, a proto je lze s lehkostí označit za blouznění a pohádky. Pokud jim však přesto nasloucháme, je možné získat zajímavé informace. Například, že jednou z minulých inkarnací Vladimíra Lenina - byl Vladimír Jasně slunéčko, který pokřtil Rusko. Na první pohled to vypadá jako absurdita a nesmysl, ale pokud se pozorněji podíváme na detaily křestu a odstranění křtu Rusi a na osobnosti obou Vladimírů, pak tu neviditelně může vzniknout souvislost.

Kdo byl tedy kníže Vladimír, který se stal světcem, a kdo byl zakladatelem sovětského státu? O tom přišly informace nevědeckou metodou vědomých snění. Proto hned na úvod následuje upozornění, že tyto informace nejsou určeny skeptikům, považujícím vše za fantazie a pohádky. Ačkoli ani reálná, prokázaná fakta ze života svatého Vladimíra mu na svatosti nepřidávají. Z historie nestačili vypustit fakt, že zabil bratra a získal jeho nevěstu Rognědu, a také zabil její rodiče.

Informační pole však skrývá ještě jedno úžasné tajemství, a to, že v jedné ze svých dávných inkarnací byl budoucí světec a komunista černým mágem a knězem v Pergamu. Takové jsou metamorfózy.

Ale o všem popořádku.

...V lese je ticho. Hustá zeleň zakrývá slunce. Potůček zurčí. Pak ale zacvrliká pták. Vpředu se ukázala mýtina. Stromy se rozestoupily a z kopce vepředu shlížely

dřevěné a kamenné tváře. Prastaré modly hleděly do neznámé dálky. Jejich pohled byl pronikavý. „Starobylá svatyně,“ problesklo vědomím.

Uprostřed mezi idoly leží velký plochý kámen porostlý mechem. Zřejmě zde kdysi byl oltář.

A vtom zašelestilo listí a zdálo se, jako by tyto idoly začaly šeptat. Jejich oči jako by ožily. Ta, která stála uprostřed u oltářního kamene, se podivně pohnula a oddělila se od ní průzračná postava. Začala se projevovat stále zřetelněji. A nyní prostor pronikl ohnivý lesk očí božstva. Na kameni se zableskl oheň, jako kdysi za časů volchvů, a kdesi uvnitř mě promluvil mocný mužský hlas.

„Opět jsem na řadě já, Perun, strážce vašich předků, abych vám řekl pravdu o falešném světcu, který je v mé zemi, zemi Rusů, stále uctíván...“

Tu ho uctívali v jednom obraze, tu zase v jiném, ale podstata se tím nezměnila, jak byl služebníkem temnoty, a také zůstal, služebníkem vetřelců z Nibiru, jejich nástrojem (viz další témata).

A podívej se, jak se všechno seběhlo, a plamen bude vyprávět příběh inkarnací služebníka Lucifera - božstva a stvořitele Anunnaki z Nibiru a jejich otroků ‚vyvolených‘-iluminátů a dalších členů tajných lóží ‚světovlády‘ s jejich stádem židovským, kteří považují všechny ostatní lidi za dobytek - gójimy. A obyčejní Židé jsou v tomto systému také téměř gójové, i když se považují za Bohem vyvolené. Jsou to pokusní služebníci, kteří jsou v případě potřeby zničeni jako první. Jsou to věčně pronásledovaní a utlačovaní lidé, kteří byli po tisících likvidováni v ‚holocaustech‘ různých epoch.“

Oheň vzplál s ještě větší silou a jeho oslepující jazyky se rozšířily. A mezi nimi se začaly mihotat obrázky jako záběry ve filmovém týdeníku.

Daleko v temnotě kosmu visí černá pyramida - loď Anunnaki, jak naznačil Perun. Na všech stranách pyramidy bylo vidět obrovské rudé ohnivé oko speciálního zařízení.

„Toto zařízení kompletně snímá veškeré informace z planety Země o jakémkoli předmětu a jakémkoli tvorovi a předává je svým tvůrcům - Anunnaki. Pomocí téhož zařízení Anunnaki snadno posílají své informační programy jak svým vyvoleným z tajných společností, tak svému židovskému stádu, a také do vědomí davu obyčejných lidí. Takto se ‚začínají ideje vznášet ve vzduchu‘. Následně je ‚vyvolení‘ začnou intenzivně zavádět do vědomí lidí prostřednictvím náboženství, vědy, módy, zpravodajství, umění. Je to totéž vševidoucí oko, které ovládá Zemi už více než 7 tisíc let, od stvoření podzemní laboratoře zvané ‚Eden‘ a stvoření Adama v ní.“ Tak pravil Perun.

Černá pyramida Anunnaki se při zkoumání jevila jako stupňovitá. Náhle se obrázky znenadání prudce změnilly. A na místě anunnakijské pyramidy se objevilo mauzoleum a písmena tvořící slovo „Lenin“, a před mauzoleem se nacházela kamenná dlažba.

Ale teď už je vidět, co je uvnitř... Všechno pokryla rudá lepkavá mlha. Visí jako hustý závoj. Někde v této mlze je pod sklem viditelná postava Lenina. Jeho žlutá tvář se zdála být v rudém oparu k nerozeznání. A čím víc jsem se dívala, tím rychleji Lenin a všechno kolem mizelo z dohledu.

A tady už se tyčí nějaký chrám, postavený z černého kamene v podobě stupňovité pyramidy nebo zikkuratu, podobného chrámům v Mezopotámii.

„Toto je starověký Pergamon, město, kde kdysi vzkvétala sekta uctívající temného ducha,“ pokračoval Perun. *„Pak na místě černého chrámu postavili mramorový Diův chrám, aby kult toho, kterému se říká Lucifer, upadl v zapomnění. Ale uplynula nějaká doba, Diův chrám byl svými služebníky opuštěn, stejně jako Zeus sám. A potom se do chrámu opět vrátili Luciferovi služebníci, a to pod rouškou tajného společenství, z něhož pak vznikl jeden ze zednářských řádů luciferitů. Před vaší velkou válkou ještě jeden Luciferův služebník přenesl pergamonský horní Diův chrám do Německa, kde stojí dodnes. Černý chrám byl převezen do Ameriky, kde jej ilumináti doposud používají jako Luciferův oltář.“*

V těch samých letech u vás v Moskvě postavili zasvěcenci kopii černého chrámu, kam také uložili mumii velkého Luciferova služebníka.“

A vtom se starobylý pergamonský černý chrám stal viditelný v ohnivých jazycích, takový, jaký býval před stavbou Diova chrámu. Výš a výš stoupaly do kamene tesané schody, a tam, nahoře v temném otvoru, plápolá oheň.

V tomto obdélníkovém otvoru byl vidět obrovský kamenný oltář.

Jeho tvar se zcela shodoval s tvarem mauzolea stojícího na Rudém náměstí.

Obludná, krvavě rudá záře obětního ohně vytrhávala jeho obrysy z černé prázdnoty a zbarvovala ji do temně vínové barvy. Plamenné jazyky s praskáním pohlcovaly další oběť temných rituálů, kterou připomínaly jen zakřivené beraní rohy trčící z ohně.

Před oltářem čaroval žrec v dlouhém červeném rouchu. Hlavu měl holou jako koleno a jeho chraplavý, pronikavý hlas vykřikoval čarodějná zaklínadla a magické formule. Házel do ohně nějaký prášek, který okamžitě vzplál, vypouštěje černý dým.

Kněz stál uprostřed obrovské, do kamene vytesané pěticípé hvězdy-pentagramu. V kouři se objevovaly strašlivé ksichty. Tančily kolem čaroděje. A nad tím vším hořelo nemrkající vševidoucí oko Lucifera - projekce z lodi Anunnaki.

Perun znovu promluvil: *„Tento kněz, projd'a staletími a tisíciletími, se inkarnoval do Leninova těla, ale byla známa i jiná jeho inkarnace.“*

Najednou se „záběry kroniky“ rázem změnilly. Nyní se v nich objevilo starobylé dřevěné město. Večerní slunce osvětlovalo roubené domy a úzké uličky. Jsou vidět obílené kamenné domy a náměstí.

Na náměstí se shromáždil pestrý dav, vždyť kníže se chystal na další tažení proti Chazarům, jak říkal Perun.

Na bílém koni, obklopen členy družiny, seděl mladý muž v lesklé zbroji. Hlavu měl vyholenou, jen dlouhý pramen vlasů mu spadl na stranu hlavy.

„Tohle je kníže Svjatoslav - syn kněžny Olgy,“ naznačil Perun.

Ted' se ale „záběry“ nějak nepozorovaně změnilly a on je už na cestě domů, ale zastaví se v nějaké vesničce u řeky. Na břehu mladá dívka pere prádlo. Naklonila svou nepěknou pihovatou tvářičku nad vodu a náhodou zahlédla odrazy jezdců. Když zvedla své kalně šedé oči, všimla si, že to nejsou obyčejní lidé, ale zavítal k nim sám kyjevský kníže.

„Zde, v jedné drevljanské vesničce,“ jak řekl Perun, *„se kníže rozhodl přenocovat.“* Dívka se pokorně uklonila a ujala se doprovodu hostů do čestného domu, neboť byla první, kdo je na cestě potkal.

Roztomile se usmívala a o něčem hovořila. Před velkým dřevěným domem princ sesedl z koně a následoval sympatickou dívenku. *„Ale ukázalo se, že je to čarodějka,“* pokračoval Perun ve svém vyprávění, *„a jaké to pro ni bylo pokušení, vždyť sám kyjevský kníže byl opodál.“*

Samozřejmě se rychle dostavilo pohoštění s namíchaným začarovaným lektvarem. Kníže upadl do tvrdého spánku, a když se probudil, nemohl už bez místní děvy žít.

Ukázalo se, že dívka je dcerou drevljanského knížátka Maly, kterého do této pustiny vyhnala Svjatoslavova matka - kněžna Olga, a jeho ženy - Židovky z chazarského království. Tato dívka se jmenovala Maluška.“

„Svjatoslav,“ jak pravil Perun, *„se tu zastavil na krátkou návštěvu, ale domů pořád nešel. Tak začaly neustálé schůzky knížete s čarodějnicí.“*

A dívka flirtovala nejen s ním, ale i s členy družiny. Ale on si ničeho nevšímal.

Jednou se hnal za tou, jež mu zamotala hlavu, uklouzl a spadl do bláta. Starostlivá milá mu vzala košili, vyprala ji, ale neopomněla do ní zašít své čarodějnické věcičky.

Poté se kníže úplně stal nesvým a odvedl děvče s sebou. Dokonce si ji chtěl vzít za ženu, a pouze díky své matce, kněžně Olze, a kvůli politickým okolnostem se musel oženit s řeckou kněžnou, a ne s Drevljankou s židovskou krví z rodiny dávného nepřítele Olgy - knížete Maly, který svého času nařídil zabít knížete Igora - Svjatoslavova otce a manžela Olgy. Děvče však bylo stejně vždycky s ním. Nyní ho považovala za svůj majetek a snila o tom, že porodí syna.

A tak se narodil syn, který dostal jméno Vladimír.“

Ale znovu se v „záběrech kronice“ mihla tvář prastarého temného kněze. Ano, znovu se narodil, v těle syna té čarodějky.

„Byl to nemanželský, ale velmi milovaný syn svého otce, napevno očarovaného svou matkou,“ pokračoval Perun ve svém vyprávění.

„Chlapec trávil hodně času ve společnosti své matky a ta ho naučila spoustu věcí, včetně toho, jak používat magii k ovládnutí duší lidí.

Když Vladimír dospěl, stal se z něj svéhlavý a tvrdý člověk, který si myslel, že smí všechno, vždyť s pomocí kouzel může dělat, co chce, tedy stal se čarodějem, ale samozřejmě to nedával najevo.

Jak je známo z historie, Vladimír tenkrát obdržel od otce jako dědictví malé městečko a vládl v něm. Svjatoslav, jak je známo z téže historie, zemřel rukou Pečeněhů, vyslaných Chazary a jednajících ze zálohy.“ A jak vyprávěl Perun, „na takovou osudovou smůlu silně působilo právě ono kouzlo či cizí energie, kterou k němu přivedla drevljansko-židovská milenka.

Po smrti svého otce se Vladimír rozhodl uchopit veškerou moc do svých rukou a poslal na své bratry vraha,“ zněla Perunova slova.

„Stal se bratrovrahem, což mu vyneslo velkou váhu u temných sil, kterým sloužil už v ‚chrámu‘ Pergama. Zašel tak daleko, že nařídil, aby mu byla přinesena a ukázána hlava jeho staršího bratra, který vládl v Kyjevě.

...A Vladimír Lenin požadoval, aby mu přinesli hlavu cara Mikuláše II. jako důkaz konečného svržení moci. Samozřejmě to všechno bylo pečlivě utajeno,“ jak vyprávěl Perun.

Nyní však obě ponuré postavy splynuly v oblaku rudého dýmu pod neúprosným „vševidoucím okem“ Anunnaki a jejich „vyvolených“ v „záběrech ohnivé kroniky“.

A Perun pokračoval v řeči: „Vladimír Svjatoslavič měl spoustu žen, které si vzal násilím. Vydržoval si harém a byl k nim velmi krutý.

Zabil otce a bratry princezny Rognědy, a předtím ji před jejich očima násilím unesl. Udělal to mnoha nešťastníkům a dál uctíval své d'ábelské patrony a vydával je za dávné bohy. Začal pořádat krvavé oběti nám, starověkým bohům a učitelům Rusů, aby očernil víru a ukázal, jak je krvavá a krutá. Hlásal, že jen takové oběti zachrání Rus před nepřáteli, a znetvořil starobylé obřady a rituály.

Ale z politických důvodů a proto, aby se znovu oženil, tentokrát s prestižní řeckou carevnou, se Vladimír rozhodne spálit naše obrazy - idoly a učinit Rus křesťanskou.“

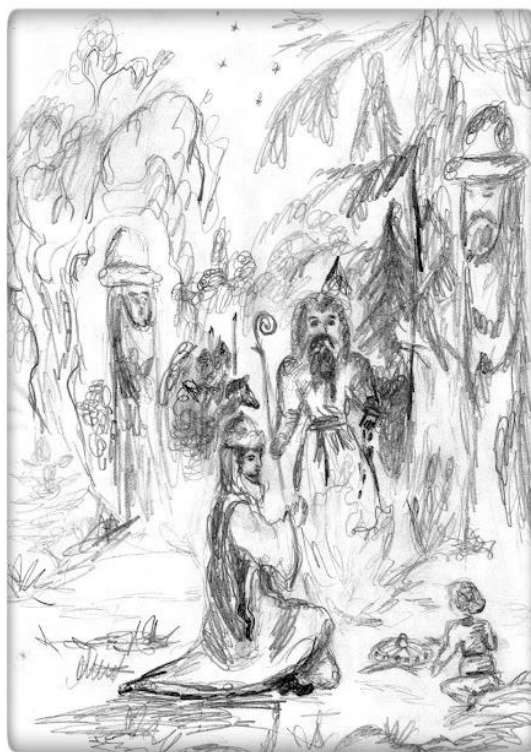

A tak „ohnivé kroniky“ nestranně ukazují, jak byli lidé pod pohrůžkou smrti hnáni k řece, kde pálili a rubali starověké podobizny bohů. A potom se ve městech a vesnicích konaly strašliné popravy a mučení, aby se lidé vzdali staré víry a přijali novou.

„Záběry“ zachycují obrazy hustého lesa. ...Starý volchv hází do ohně nějaké byliny a ve vzniklém kouři se snaží vidět něco, co zná jen on. Mladá, bohatě oděná žena s malým chlapcem k němu přišli na radu. Zřejmě sem utekli před strážemi, které už začaly chytat každého, kdo se bránil pokřtění.

Uprchlíci přinesli idolu stojícímu poblíž několik věcí, mezi nimi štít a meč. Zdá se, že jde o věci otce chlapce, který zemřel rukou křtitelů. Žena se ptá volchva, co má dělat.

Z hlubin věků jsem zaslechla její úzkostlivou řeč a dolehly ke mně nesrozumitelné útržky vět... V dálce stojí ozbrojení muži - to je její stráž.

Volchv se náhle zachmuřil a jeho tvář posmutněla. Patrně v kouři něco zahlédl, něco strašného a nepříjemného.

Všichni se rychle sbalili - žena a chlapec, strážci, volchv a jeho učedník - a vydali se po pěšině do hor. Vzali s sebou nějaké svitky a dřevěné špalíky. Vykopali také jeden z idolů. Byl hluboko zakořeněn v zemi (byl vyřezán z uschlého stromu) a nechtěl opustit své rodné místo. Ženu a chlapce posadili na jednoho koně, chlapce dopředu.

Když vystoupali do hor, všichni se zastavili u jeskyně. Volchv posunul těžký kámen v rohu, a ve stěně jeskyně se otevřel otvor. Vstoupili do něj. Když tudy lidé procházeli, bylo vidět, jak se všechno rozjasnilo, a všichni zmizeli, jako by se

někam propadli. Přitom vládla hluboká a temná noc, a tam, v tom otvoru, byl jasný den...

A tady je další „záběr“: strhávají dřevěné idoly a usekávají jim obličej, ničí starobylé destičky s legendami a historií Ruska. *„Vladimírovi poslové byli vysláni do všech končin, aby zlikvidovali všechny pozůstatky minulosti, a místo dávné historie se psala nová“* - pokračoval Perun.

„Kronikáři ji sestavili pro potomky, oslavující Vladimíra - Jasně slunéčko. Právě v té době zkreslili příběh o pomstě kněžny Olgy (viz téma: Pomstila se kněžna Olga?).“

Vladimír neměl svou babičku rád, neřku-li ji nenáviděl, vždyť jeho drevljanská matka mu nejednou vyprávěla o tom, jak se Drevljanům mstila za svého manžela. A rozhodně nemluvila o pravých důvodech té pomsty, kdy Drevljané brutálně zabil knížete Igora, otce Svjatoslava a dědečka Vladimíra, a sami se pak mstili víc než kdokoli jiný, snažíce se zabít dokonce i maličkého Svjatoslava.“

Ten, který křtil Rus ohněm a mečem, nosil červený plášť jako všechna ruská knížata. A tady „záběry“ z dávné kroniky ukazují, jak stojí kdesi na kopci u řeky a před zraky všech lidí pošlapává starodávnou modlu, ale kdysi dávno sám páčil kadidlo na počest Peruna před zraky stejných lidí.

Přistoupil k němu stařec, znalý moudrosti věků, a něco mu řekl. Najednou jsem jakoby uvnitř sebe zaslechla překlad jeho slov: *„Přijde ten den a hodina, kdy ty budeš viset mezi nebem a zemí na rudém oltáři, a nenajdeš pokoje mezi těmi odpočívajícími.“*

Mocný Perun je poražen, a knížecí plášť se ve větru rozvine jako obrovská červená plachta. Volchv padá k zemi sražen mečem.

Ale tady už to není plášť vířící ve větru, ale prapor, obrovský prapor jasně rudé barvy.

...A je z něj opět Vladimír a jeho dětská tvářička v říjnové hvězdičce. Jako Jasně slunéčko se kutálí za obzor, a temní démoni Pergamu a „vševidoucí oko“ vetřelců - Anunnaki a jejich služebníků z tajných společností Sionu, jak říkal Perun, pomáhají novému Vladimírovi, nyní Iljiči, chopit se moci. Pomáhají mu zničit víru, kterou kdysi zasel.

A démoni nesou ve svých spárech rudé prapory, prolévající krev všude kolem. A opět hoří ohně a hrouť se kostely, z chrámů vynášejí ostatky svatých a ikony a dělají s nimi totéž, jako kdysi s dávnými modlami Slovanů. A místo nich opěvují pěticipou rudou hvězdu - Luciferův pentagram.

„Je mu jedno, proti jaké víře bojuje a jakou rozsévá“ pokračoval Perun ve svém vyprávění, *„je-li to užitečné pro upevnění jeho moci.“*

A duchovní padají pod kulkami rudého teroru, jako kdysi padali slovanští volchvové pod kopími a meči.

Zde se však v „záběrech“ opět objevuje starověký pergamonský oltář, a plešatý kněz syje do ohně své lektvary. A oltář se stále zvětšuje a zvětšuje a mění se v... mauzoleum, kde temný kněz našel místo odpočinku, ale už v těle vůdce světového proletariátu.

Tak se naplnilo proroctví dávného volchva, a dosud nemá „pokoj mezi odpočívajícími, a visí mezi nebem a zemí“ v srdci rudého oltáře pod skleněným krytem sarkofágu.

Drobná figurka v tmavém obleku a s voskovou tváří, a někde se stále ještě vlní „revoluční“ prapory majdanů, teče krev a tečou obrovské řeky lží pod bedlivým „vševidoucím okem“ tajných spolků a lóží - služebníků Anunnaki, snících o vládě nad světem, sedících na pytlích zlata.

„Ale jejich čas je téměř u konce, a poslední bitva duní na Zemi i na nebi...“ Tak pravil Perun a rozplynul se v jazycích posvátného plamene sahajících až ke hvězdám...

Zapsala Valeria Kolcova 07.08.2015